

Յորելինական Պատգամ

Հայաստանի Քրիստոնեացման 1700 ամեակին առթիւ

Պատուական եղբայրներ եւ սիրեցեալ գաւակներ:

Զմմարու դարաւոր եւ պատմական Մեր Աթոռէն ողջոյնի խօսք կ'ուղղենք մեր համայնքի բոլոր գաւակներուն՝ Մայր Հայրենիքին եւ ի Սփիւռս աշխարհի:

Ամէն բանէ առաջ մեր գոհաբանական աղօթքը կը բարձրացնենք մեր երկնաւոր Հօր, որ իր անհուն բարութեամբ հանեցաւ շատ մը ազգերէ առաջ մեր Ազգին պարգեւել Աւետարանի փրկարար լոյսը, որ մեր ժողովուրդին համար հանդիսացաւ «Ճանա-պարհ, Ճշմարտութիւն եւ Կեանք»:

Ճանապարհ՝ որ մեր Հայրերը առաջ-նորդեց դժուարին բայց նախախնամական ուղիներէ դէպի հոգեւոր ու ազգային ինքնագիտակ-ցութեան եւ կերտումին, նանչնալով Քրիստոսի մէջ իրենց Տէրն ու Փրկիչը:

Ճշմարտութիւն՝ որ մեր սփանչելի Թարգմանչաց հանճարովն ու գրիչովը փոխանցուեցաւ բոլոր սերունդներուն, մայրենի գիրով ու բառառով հաղորդելով մեզի աստուածային խօսքը:

Կեանք՝ որ պարգեւուեցաւ մեր Ազգին գաւակներուն, տալով անոնց արիութիւնը պահպանելու արեան գնով իրենց կրօնական ու ազգային ինքնութիւնը դարերու ընդմէջէն, Ո՛չ ըսելով հին ու նոր Յազկերտներու հաւատուրաց ու ազգուրաց հրամաններուն. «Այս հաւատքէն ո՛չ ոք կարող է բաժնել մեզ . . . Մենք, հայր կը նանչնանք Սուրբ Աւետարանը եւ մայր՝ Կաթողիկէ եւ Առաքելական Եկեղեցին» (Եղիշէ):

Այսօր անհուն ուրախութիւնն ունինք հոչակելու Հայաստանի Քրիստոնեացման 1700ամեակի Յորելինական տարին:

1700ամեակը սակայն պէտք է դառնայ լոկ պարծանքի թուական, ոչ ալ միայն ինդակ-ցութիւն եւ միսթարութիւն՝ թէ մենք առաջին Ազգն ենք ազգերու մէջ որ պետականօրէն ընդ-գրկած է Քրիստոսի կրօնը, խանդ՝ որ վաղն իսկ յարդի բոցի նման կը բռնկի ու կը մարի:

Ընդհակառակն, այդ Յորելեանը հարկ է դառնայ իւրաքանչիւր Հայու համար հոգեւոր կեանքի վերանորոգում մը՝ իր հաւատքին մէջ, իր ամէնօրեայ կեանքին եւ վարուելակերպին մէջ: Հարկ է դառնայ դարձ մը Աւարայրի ոգիի հասկացողութեամբ հաւատքի համոզումի՝ Ո՛չ ըսելու արդի բռնատերերուն, որոնք կ'ուզեն Հայր հեռացնել Աստուծմէ, իր կրօնքէն, իր բարոյականէն, իր նուիրական սկզբունքներէն:

«Խաւարի մէջ շրջող ժողովուրդը մեծ լոյս տեսաւ.» (Եսայի 9.1):

Այս խօսքերով Եսայի մարգարէն կ'աւետէր Մեսիայի գալուստը, որ պիտի բերէր նշմարիտ լոյսը խաւարին մէջ խարխափող ժողովուրդ-ներուն:

Մեր հայ ժողովուրդն ալ՝ Տրդատ Թագաւորով ու իր հեթանոս արքունիքով կը խարխափէր խաւարին մէջ: Ու ահա 301 Մեծ թուականը՝ Մեծ եղելութեան: Հայոց Աշխարհին ծագեց Քրիստոսի լոյսը՝ Գրիգորի, այդ Մեծ Լուսա-ւորչին, աղօթքներու, չարչարանքներուն ու հրաշքներուն շնորհիւ:

Այդ օրէն ի վեր հայ ժողովուրդը կը փայլ դարէ դար ունենալով սրտին մէջ Աստուած, ձեռքին մէջ Աւետարանը, բերնին մէջ սրբահիւս շարականներն ու աչքերը սեւեռած երկինք:

Քրիստոս այսպէս կը յորդորէր իր ունկնդիր-ները. «Ուր է գանձդ, հոն է նաեւ սիրտդ» (Մատթ, Զ.21): Այո՛, ուր է ձեր գանցը՝ նաեւ ձեր սիրտը հոն կը գտնուի: Բայց ի՞նչ է այդ գանձը: Նիւթակա՞ն հարստութիւն, ոսկի՞, ո՛չ: Աստուծ կեղծ գանձեր են: Իսկ նշմարիտ գանձը՝ Աստուծոյ Արքայութիւնն է, մեր հաւատքն է, մեր յոյսն է, մեր սէրն է:

Հայ ժողովուրդի Քրիստոնեացումի Յոբելեանը պէտք է առաջնորդէ իւրա-
քանչիւր հայ հաւատացեալ այդ արժէքներուն ու առաքինութիւններուն եւ մօտեցնէ
Քրիստոսի՝ Աղբիւր բոլոր բարիքներուն:

Խարկանք է ուրեմն կապուիլ անցաւորին, պատահականին՝ ինչպէս մարդկային
փառքը, հանգամանաւոր դիրքը, որ այսօր կայ ու վաղը հողմացրիւ կը փոշիանայ:
Այլ հարկ է միաձուլուիլ Քրիստոսի անսահման սիրոյն որ կը տանի ճշմարիտ
երջանկութեան, օրինակ առնելով հոչակաւոր Սուրբ Գրիգոր Նարեկացին, Ներսէս
Շնորհալին, Ներսէս Լամբրոնացին եւ միւս բոլոր Սուրբերը:

1700ամեակի Յոբելեանը պէտք է ցանցցնել հայ հաւատացեալին՝ տարեց,
երիտասարդ թէ մանուկ, գիտուն թէ հասարակ մարդ, այր կամ կին՝ Աստուծոյ
ճշմարտութիւնը, Աստուծոյ գթութիւնը, Աստուծոյ հայրական դէմքը: Հանցնել
հայ հաւատացեալին թէ պէտք է շարունակէ Լուսաւորչին աւետարանացումի
առաքելութիւնը:

Որովհետեւ, այդ է Քրիստոնեային կոչումը եւ կեանքին նպատակը: Այդ է
իմաստը Աստուծոյ պատուիրաններուն, Քրիստոսի վարդապետութեան եւ
մարդկայնական առողջ բարոյականին:

1700ամեակի Յոբելեանը պէտք է նաեւ դառնայ փարոս ամէն մի հայ անհատին
ու ընտանիքին՝ անվտանգ ֆալելու իր նախնիքներու շաւիրէն՝ որպէսզի օր մը՝
իրենց նման եւ իրենց հետ ժառանգէ Դրախտի վայելչութիւնը:

Սուրբ Ներսէս Շնորհալի Հայրապետին հետ ըսենք -

«Գրիգորիոս, Սերովբէից կցորդ,

Զմեզ ձայնակցեցեր Լուսաւորիչ բանիւ.

Ուրախ լե՛ր, վարդապետ, Աստուած ի մէնջ օրհնի՛»:

*Այսու կը յայտարարենք հայ ժողովուրդի Քրիստոնեացումին 1700ամեայ
Յոբելեանը՝ պաշտօնապէս բացուած մեր Հայ Կաթողիկէ Եկեղեցւոյն համար:*

Հայրական Օրհնութեամբ

Ներսէս Պետրոս ԺԹ
Կաթողիկոս Պատրիարք Տանն Կիլիկիոյ,
Կաթողիկէ Հայոց

Տուեալ պատրիարքական Աթոռէն, 31 Դեկտեմբեր 2000-ին, մեր
կաթողիկոսութեան Բ. տարին, Հայ ժողոջուրդի Քրիստոնեացումին 1700ամեակի
Յոբելեանին տարուան բացումին առթիւ: